

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113011422
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2113011422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Q. P., nar. XX.XX.XXXX pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27. 11. 2018 sp. zn. 30T/45/2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.1.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e), odsek 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

Q. P., nar. XX.XX.XXXX v F.,
trvale bytom F. - B., C. XXX/XX

odsudzuje:

Podľa § 158 Trestného zákona a § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 600,- (šesťsto) eur.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona súd obžalovanému ukladá pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 27.11.2018 pod sp. zn. 30T/45/2013 Okresný súd Trnava rozhodol tak, že uznal obžalovaného Q. P. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 22.05.2010 v čase okolo 18.00 hod. v meste Hlohovec, na ulici SNP, pri dome číslo 8, sa pri vedení osobného motorového vozidla zn. Opel Tigra, e. č. NZ-044DO riadne nepresvedčil, či mu to dovoľuje situácia v cestnej premávke a pri vchádzaní na vozovku z odstavnej plochy na pravom okraji cesty, vošiel do jazdného pruhu vedúceho v smere od mesta Nitra, po ktorom v tom čase viedol poškodený E. P. bicykel zn. Merida 901 Road, v dôsledku čoho došlo medzi nimi k zrážke, pri ktorej poškodený spadol na vozovku a utrpel pomliaždenie pravého bedrového kĺbu, nalomenie ľavej pätovej kosti a pomliaždenie ľavého kolenného kĺbu s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 2 týždne, pričom obvinený svojim konaním porušil ustanovenia § 21 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších zmien.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 158 Trestného zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 600,- (šesťsto) eur, pričom pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 1 (jeden) rok.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na základe vykonaného a vyhodnoteného dokazovania mal za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je popísaný vo výrokovvej časti rozsudku a že ho spáchal obžalovaný. Po zhodnotení vyššie uvedených skutkových okolností a odborného vyjadrenia znalca Ing. Štefana Cirbusa vyplýva, že dopravnú nehodu zaviniel výlučne vodič motorového vozidla zn. Opel Tigrá, ktorý nedal prednosť v jazde poškodenému E. P., keď sa dostatočne nepresvedčil, či môže s motorovým vozidlom bez ohrozenia ostatných účastníkov cestnej premávky vyjsť z odstavnej plochy na hlavnú cestu. Spoluzavinenie poškodeného je vylúčené vzhľadom na skutočnosť, že vodič motorového vozidla zn. Opel Tigrá vytvoril poškodenému tzv. náhlu prekážku, v dôsledku čoho poškodený nebol schopný zrážke zabrániť. Z odborného vyjadrenia znalca MUDr. Mariána Nosáľa vyplýva, že poškodený v dôsledku zrážky s motorovým vozidlom zn. Opel Tigrá a následným pádom na zem utrpel pomliaždenie pravého bedrového kĺbu, nalomenie ľavej pätovej kosti a pomliaždenie ľavého kolenného kĺbu s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 2 týždne, čo je potrebné kvalifikovať ako ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona. Procesná obrana obžalovaného spočívala výlučne v tej skutočnosti, že nebol vodičom motorového vozidla zn. Opel Tigrá, ale týmto bol jeho brat - svedok H. P., ktorý sa za neho vydával. V tomto kontexte prvostupňový súd považoval za relevantné výpovede obžalovaného Q. P., poškodeného E. P., svedka H. P., svedka S. A., svedka D. A. a D. B.. Výpovede poškodeného E. P., svedka D. A. a D. B. prvostupňový súd vyhodnotil ako vierohodné, nakoľko vzájomne korešpondujú a sú v súlade aj s ďalšími vykonanými dôkazmi, pričom prvostupňový súd nezistil žiadnu motiváciu predmetných svedkov nehovoriť pravdu a krivo obviniť obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku. Navyše sa jedná o svedkov, ktorí boli v priamom kontakte s vodičom motorového vozidla zn. Opel Tigrá bezprostredne po spáchaní skutku. Výpoveď svedka S. A. prvostupňový súd vyhodnotil ako vierohodnú v časti opisu skutkového deja, nakoľko z vykonaných dôkazov vyplýva, že bol spolujazdcom motorového vozidla zn. Opel Tigrá. Prvky nevierohodnosti svedka sa vyskytli v identifikácii vodiča motorového vozidla zn. Opel Tigrá, keď v prípravnom konaní uviedol, že vodičom bol obžalovaný Q. P. a na hlavnom pojednávaní za vodiča motorového vozidla zn. Opel Tigrá označil svedka H. P., a tento rozpor hodnoverne nevysvetlil. Tvrdenie svedka, že si zle prečítal zápisnicu o jeho výpovedi v prípravnom konaní, považoval prvostupňový súd za zavádzajúce, nakoľko v tejto výpovedi je meno obžalovaného Q. P. jasne čitateľné. Výpoveď svedka H. P. prvostupňový súd vyhodnotil v celom rozsahu ako nevierohodnú a to tak v popise skutkového deja, ako aj osoby vodiča motorového vozidla zn. Opel Tigrá. Vo výpovedi svedka sa vyskytli viaceré rozpory v skutkových tvrdeniach, keď nesprávne popísal samotný vznik dopravnej nehody, pretože cyklista narazil do prednej a nie zadnej časti motorového vozidla zn. Opel Tigrá, svedok nedal bicykel poškodeného do kufrá motorového vozidla zn. Opel Tigrá, ani poškodeného neviezol po dopravnej nehode do S. a osobou, ktorá kontaktovala políciu bol poškodený a nie svedok H. P.. Ďalej svedok nevedel popísať žiadne iné konkrétne okolnosti prípadu ako to, či poškodenému bola robená dychová skúška, či sa spolu dohodli na náhrade škody a podobne. Navyše svedok potvrdil, že sa o prípade bavil s obžalovaným a teda skutkové okolnosti, ktoré uviedol, sa od neho mohol dozvedieť, no v priebehu dlhšieho časového obdobia ich zle interpretoval. Keďže v predmetnej veci sa jedná o prečin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody do 1 roka, trestné stíhanie sa voči páchatelovi premlčí v lehote 3 rokov, to znamená, že svedok H. P. by už v tejto veci nemohol byť stíhaný, čo v snahe pomôcť svojmu bratovi vytvára výrazný motivačný faktor, aby sa označil za páchatela predmetného skutku. Poškodený v rámci vykonanej rekognície neoznačil svedka H. P. za vodiča motorového vozidla zn. Opel Tigrá, ale aj na hlavnom pojednávaní zotrval na tvrdení, že vodičom motorového vozidla zn. Opel Tigrá bol obžalovaný Q. P.. Oboja príslušníci policajného zboru zároveň potvrdili, že vodič motorového vozidla zn. Opel Tigrá im predložil doklady a na ich základe identifikovali obžalovaného ako vodiča motorového vozidla zn. Opel Tigrá. Sám obžalovaný pritom potvrdil, že svoje doklady mal v tom čase pri sebe a neprišlo k ich odcudzeniu.

Vo vzťahu k výroku o treste prvostupňový súd uviedol, že nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť, zohľadnil čas, ktorý uplynul od spáchania stíhaného skutku v trvaní 8 rokov, majetkové pomery obžalovaného a všetky ďalšie okolnosti spáchaného prečinu a dospel k záveru, že účel trestu naplní uloženie peňažného trestu vo výške 600,- Eur. Pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu obžalovaným úmyselne zmarený, uložil súd obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace, teda pri spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, nakoľko z okolností prípadu ako aj osoby obžalovaného nevyplývali žiadne okolnosti na jeho výraznejšie zvýšenie nad dolnú hranicu

zákonom stanovnej trestnej sadzby. Keďže k spáchaniu trestného činu prišlo v súvislosti nesprávnym vedením motorového vozidla obžalovaným, prvostupňový súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 1 roka, teda opätovne na spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby, a to s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti.

Obžalovaný podal voči rozsudku v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Alexandra Fila tým, že obžalovaný v plnom rozsahu spáchanie tohto skutku popiera. V čase spáchania skutku viedol motorové vozidlo jeho brat H.. Poukázal na dlhú dobu od dopravnej nehody, ktorá sa stala 22.05.2010, teda je zrejmé, že všetci svedkovia si už nebudú podrobne pamätať, čo sa v uvedený deň udialo. Je zrejmé, že rozpory vo výpovediach sú len dôsledkom odstupe času. Konanie bolo vo veci začaté dňa 23.12.2010, obvinenie bolo obžalovanému vznesené dňa 14.03.2013. Počas tohto obdobia bola vykonaná celá rada úkonov, vrátane rekognície. Počas tohto spomínaného obdobia boli zásadným spôsobom porušené práva na obhajobu obžalovaného, pretože sa nemohol zúčastniť vyšetrovacích úkonov, nechať sa zastúpiť obhajcom. V tomto smere obhajoba poukázala na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 26. marca 2015, sp. zn. 2To/13/2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016 podľa ktorého je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatelom, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu.

V rozsudku prvostupňový súd argumentuje vykonanou rekogníciou v prípravnom konaní dňa 13.07.2012, kde poškodený P. neopoznal svedka H. P.. Z dátumu je zrejmé, že tento úkon bol 26 mesiacov po nehode a skutočnosť, že poškodený neopoznal ako vodiča H. ešte neznamená, že vozidlo nevedol a viedol Q.. Z priložených kópií osobných dokladov je zrejma podoba a svedok neopoznal žiadnu osobu. Z týchto dôvodov obhajoba navrhla, aby Krajský súd v Trnave napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec s príslušnými pokynmi vrátil na Okresný súd Trnava na nové konanie, alebo vo veci sám rozhodol a obžalovaného buď pre porušenie jeho základných práv na obhajobu, alebo v zmysle zásady in dubio pro reo spod obžaloby oslobodil. Ukladať peňažný trest 600,- eur a trest zákazu činnosti po deviatich rokoch a ešte osobe, ktorá je závislá od držby vodičského oprávnenia a dopravou osôb sa živí je zjavne neprimerané a odporuje samotným zásadám pre jeho uloženie.

Prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 21.1.2020, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry v Trnave, obhajca obžalovaného ako i obžalovaný. Odvolací súd na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie oboznámením listinného dôkazu - evidenčnej karty vodiča zo dňa 20.01.2020, pričom z tohto dôkazu zistil, že od vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia sa obžalovaný dopustil dvoch priestupkov na úseku cestnej premávky, za ktoré bol sankcionovaný dňa 12.2.2019 pokutou vo výške 40,- eur a dňa 28.6.2019 pokutou vo výške 100,- eur.

Prokurátorka krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného uviedol, že sa v plnej miere pridrižiava svojho písomne odôvodneného odvolania zo dňa 06.03.2019, Uviedol, že už sa stalo, že dokonca boli odsúdení obžalovaní, ktorí so skutkom nemali nič spoločné. Navrhol, aby rozsudok súdu prvého stupňa bol v celom rozsahu zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alebo aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Odvolačný súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že vo vzťahu k výroku o vine okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku správne odôvodnil, keď uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú.

Skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom má dostatočný racionálny základ vo vykonaných dôkazných prostriedkoch. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa názoru odvolacieho súdu teda obsahuje vo vzťahu k odôvodneniu výroku o vine dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo arbitrárne. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku čo do výroku o vine je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a toto odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Čo sa týka odvolacej námietky obžalovaného, že rozpory vo výpovediach svedkov sú len dôsledkom odstupe času a že skutočnosť, že poškodený neopoznal ako vodiča H. P. ešte neznamená, že vozidlo nevedol a viedol ho Q. P., odvolací súd uvádza, že vina obžalovaného nebola založená iba na skutočnosti, že poškodený neopoznal ako vodiča H. P. (išlo iba o nepriamy dôkaz dokresľujúci záver vykonaného dokazovania), ale na viacerých na seba navzájom logicky nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazoch, ktoré prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne popísal a keďže prvostupňové rozhodnutie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu tvoria v rámci trestného konania jeden celok, odvolací súd v tomto smere odkazuje na argumentáciu prvostupňového súdu bez potreby jej opakovania. Tvrdenie, že rozpory vo výpovediach svedkov sú len dôsledkom odstupe času, považuje odvolací súd za účelové, nemajúce opodstatnenie vo vykonanom dokazovaní.

Odvolačný súd sa však nestotožnil s výrokom o treste napadnutého rozsudku, nakoľko má za to, že uložený trest je neprimerane prísny čo do uloženia zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 1 (jeden) rok..

V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou obhajoby uvedenou v odôvodnení podaného odvolania, že po viac ako deviatich rokoch od spáchania skutku nie je na mieste trestať obžalovaného trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, keď trestné konanie trvalo neprimerane dlho najmä z dôvodu neodôvodnených prieťahov na strane povereného príslušníka policajného zboru konajúceho v prípravnom konaní. V takomto prípade by uložený trest zákazu činnosti neplnil ani výchovnú ani preventívnu funkciu.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e), odsek 3 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušil a obžalovanému uložil iba trest peňažný a to vo výške 600,- (šesťsto) eur, pričom pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, obžalovanému (rovnako ako už súd prvostupňový v napadnutom rozsudku) podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) mesiace, ktorý trest považuje odvolací súd s ohľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, ako i s prihliadnutím na dĺžku konania za primeraný a spravodlivý, majúci prvky tak generálnej ako i individuálnej prevencie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.